

Zenėkos nuotr.

Šventosios Dvasios ženklas yra meilė

Kun. Gediminas Numgaudis OFM

Laukdami Sekminių apie Šventosios Dvasios dovaną Bažnyčiai „Bernardinai.lt“ kalbėjosi su broliu pranciškonu Gediminu Numgaudžiu iš Pakutuvėnų

Yra tokia nuomonė, kad Šventoji Dvasia – tai charizminių arba Atsinaujinimo Šventojoje Dvasioje bendruomenių reikalas. Ar tikrai ji skirta tik tokiai mažai žmonių grupei?

Aš manau, kad Šventoji Dvasia skirta visiems, kurie įtiki, o ne kažkokiai žmonių grupei. Kaip Jėzus ir žadėjo. Jis sako: „Kas priima mane, priima Tėvą“. Taigi šiandien, kas priima Šventąją Dvasią, tas priima Jėzų. O Šventoji Dvasia visiems reikalinga, nes Jėzus sakė, kad be jos mes nieko negalime. Mes norime būti su Jėzumi, o Jėzus ir yra su mumis šiaudien per Šventąją Dvasią. Su kiekvienu. Tik kaip reiškiasi Šventoji Dvasia – tai jau yra Šventosios Dvasios reikalas, jos pasirinkimas. Kitas klausimas: ar aš leidžiu Šventajai Dvasiai veikti taip, kaip ji nori veikti mano gyvenime? Ar neribuju Šventosios Dvasios veikimo? Ir ar teisingai darau, ribodamas Šventosios Dvasios veikimą savo gyvenime? Manau, kad Šventosios Dvasios veikimą mūsų gyve-

nime labiausiai riboja neatleidimas, nesusitaikymas, netikėjimas, neviltis ir baimė. Baimė, kuri yra viena iš netikėjimo formų. Ir apaštalas Paulius klausia galatų, kaip jie gavo Šventąją Dvasią – įstatymo darbais ar įtikėdami.

Kodėl kalbant apie Šventąją Dvasią taip daug kalbama apie dovanas? Septynias Šventosios Dvasios dovanas ir tai, kad Ji pati yra Asmuo-Dovana, dovana Bažnyčiai?

Jėzus yra Dievo meilės dovana mums. Meilė dovanota per Jėzų Kristų. Taip ir Šventoji Dvasia mums yra dovana. Apaštalas Paulius laiške efeziečiams dar ją vadina mūsų išganymo „įkaitu“. Iš Pauliaus laišku ir jo mokymo apie Šventosios Dvasios dovanas paaiškėja tokia sistema. Visi pakrikštytieji, atgimę iš Šventosios Dvasios ir per Krikštą įvesti į Bažnyčią, yra skirtingi jos nariai. O kūne kiekvienas narys turi misiją, tam tikrą užduotį: kojos vaikščioja, rankos dir-

ba, akys mato, ausys klauso, liežuvis kalba, moko... Taigi apaštalas Paulius sako, kad visi esame pašaukti Bažnyčioje tarnauti kiekvienas pagal tą Šventosios Dvasios dovaną, kurią gauname per Krikštą arba per Sutvirtinimą (kurį būtų galima prilyginti Šventosios Dvasios Krikštui). Bet tos dovanos gali ateiti visai netikėtai, ypač kai žmogus myli Bažnyčią ir meldžiasi dėl jos. Jei jis mato kokią Bažnyčios problemą ir prašo Dievą: „Duok daugiau mokytojų“, tai Dievas sako: „Pats ir mokyk, duodu tau dovaną.“ Tos tarnystės Bažnyčioje, kaip sako apaštalas Paulius, yra skirtos visam Bažnyčios Kūnui ugdyti. Tik vieną kalbų dovaną jis atskiria kaip teikiamą asmeniniam tobulėjimui, o kitas dovanas priskiria Bažnyčiai ugdyti ir augti. Aiškiai pabrėžiama, kad ta tarnystė Bažnyčioje turi būti ne žmogaus jėgomis, bet Šventosios Dvasios galia. Siekiant dvasinių vaisių, reikia, kad Šventoji Dvasia veiktų per mane. Kai leidžiu jai veikti, leidžiu jai kalbėti, leidžiu jai mano rankomis liesti kažką, kai tarnauju pagal savo atpažintą, suvoktą dovaną, kai meldžiuosi, tikiu, kad Šventoji Dvasia veikia... Ta dovana ir yra galia veikti Bažnyčioje – galia mokyti, galia gydyti, galia pranašauti, galia teikti pagalbą.

Ką reikia Dievo baimė, kuri irgi yra Šventosios Dvasios dovana?

Apie tą Dievo baimę esu girdėjęs skirtingų mokymų. Tarp žmonių vyrauja primityvi nuomonė, kad Dievo baimė yra bausmės baimė. Šiuo atveju Dievas yra pristatomas kaip baudėjas. Galbūt tai vyresnės kartos žmonių patirtis. Arba kai tėvai neturi laiko užsiimti su vaikais ir „policinėmis“ priemonėmis siekia, kad jie būtų „patogūs“, paklusnūs. Drausmindami juos, reikalaujami doros, dažnai gąsdina Dievo baimė: „Jei tu to nedarysi, Dievulis tave nubaus.“ Dievas pristatomas kaip baudėjas, ir vaiko sąmonėje susiformuoja, jog reikia bijoti Dievo dėl bausmės. Dievas tampa „visatos policininku“, kuris baudžia bloguosius, o geruosius globoja. Tai senas pagoniškas mąstymas. Karlas Marksas irgi sakė, kad kiekvienos religijos pagrindas – Dievo baimė. Bet iš tikrųjų tai yra bausmės, pragaro, o ne Dievo baimė. Šv. Augustinas mums duoda šiek tiek kitokį supratimą: „Mylėk ir daryk, ką nori.“

Aš asmeniškai suprantu, kad Dievo baimė, kaip Šventosios Dvasios dovana, yra tuomet, kai aš mylėdamas Dievą bijau pažeisti tą meilę, bijau nuliūdinti Dievą, Šventąją Dvasią, bijau savo neklusnumu, abejingumu ar kokia kita klaida įskaudinti Dievo meilę. Jėzus sako: „Ką padarėte vienam iš mažiausiųjų mano brolių, man padarėte.“ Taigi aš nebenoriu daugiau skaudinti Jėzaus, bijau skaudinti Dievą, bijau atsiskirti nuo Jo, nepaisydamas Jo išminties ir Jo žodžio. Man Dievo baimė yra suprantama kaip baimė nuliūdinti Dievą, baimė atsiskirti nuo Jo. Nes, pasitikėdamas Dievo meile, bausmės nebebijau. Bijodamas bausmės, bijau ne Dievo, o pragaro. Tačiau kažkodėl tai laikoma Dievo baime, ir esu girdėjęs rimtų kunigų, pamokslaujančių apie

Aš asmeniškai suprantu, kad Dievo baimė, kaip Šventosios Dvasios dovana, yra tuomet, kai aš mylėdamas Dievą bijau pažeisti tą meilę, bijau nuliūdinti Dievą, Šventąją Dvasią, bijau savo neklusnumu, abejingumu ar kokia kita klaida įskaudinti Dievo meilę.

baudėją. Manau, kad žmogus pats save labiausiai nubaudžia, atsiskirdamas nuo Dievo per netikėjimą – netikėdamas Dievo žodžiu, netikėdamas Dievo meile. Manydamas esąs nevertas Dievo meilės, žmogus paniekina Dievo žodį, kuris sako: „Aš myliu tave.“ Taip savo jausmą, savo nuomonę jis vertina labiau negu Dievo nuomonę, Dievo žodį. Vadovaudamasis jausmais, savo nuodėminga patirtimi, o ne Dievo žodžiu, aš niekinu Dievo žodį. Kartu niekinu ir Dievo meilę, nes Dievas man kalba, kad Jis myli mane, atleidžia man, yra su manimi.

Kaip komentuoti Jn 16, 8, kur apie Šventąją Dvasią kalbama kaip apie Dvasią, parodančią pasauliui jo nuodėmę?

Žmonės dažnai klaidingai įsivaizduoja, kas yra nuodėmė. Mes esame išmokyti, jog nuodėmė yra Dievo įsakymų laužymas. Paltaroko katekizmas buvo daugelio kartų tikėjimo pagrindas. Sutinku, kad nuodėmė yra Dievo įsakymų laužymas, bet man to nepakanka. Kaip Jėzus sako, jog Šventoji Dvasia parodys pasauliui jo nuodėmę, taip aš gavau malonę suprasti, kad Adomo ir Ievos nuodėmė buvo netikėjimas. Ši Evangelijos ištrauka skatina ieškoti, kas buvo nuodėmės pagrindas Adomui ir Ievai.

Klausydamiesi tekstų, kaip Ieva kalbasi su šėtonu, girdime, jog Ieva atsimena Dievo žodį, jį cituoja, bet vėliau skinasi Pažinimo medžio vaisių, valgo ir duoda vyrui. O paskui, kai Dievas jos paklausia: „Kodėl taip padarei?“, ji sako: „Žaltys mane apgavo, aš ir valgiau.“ Vadinasi, ji nepatikėjo Dievo žodžiu, kuris sako: „Mirsi“; bet patikėjo šėtono melu, kuris sako: „Nemirsi“. Kai ji patikėjo, tada ir atsiskyrė. Mus sujungia tikėjimas, mus išskiria netikėjimas. Negali vyras ir moteris gyventi kartu, jei jų širdyse – nepasitikėjimas, įtarinėjimas. Jie konfliktuoja, neapkenčia vienas kito ir išsiskiria. Draugą prarandi, kai prarandi pasitikėjimą juo. Taigi ir žmones sujungia pasitikėjimas, o išskiria nepasitikėjimas. Negalime vienas kitam padėti, jei nepasitikime vienas kitu. Pirmiausia netikėjimas atskyrė Adomą ir Ievą nuo Dievo, o vaisiaus ragavimas buvo tarsi pasekmė, nuodėmės išraiška. Netikėjimo išraiška per įsakymų laužymą.

Kartais mes protu suvokiame, kad esame sulaužę Dievo įsakymą, jaučiame kažką padarę ne taip, širdyje jaučiame sunkumą, neramumą, bet dažnai sakome, jog nesame pajėgūs gailėtis dėl to, kas atsitiko. Taip tarsi neįvertiname, nesuvokiame nuodėmės: „Kas čia tokio? Kam čia bloga padariau? Nieko tarsi nenuskriaudžiau, jei pamelavau ar dar kažką padariau...“ Nuodėmę esame linkę vertinti kaip vienas kito teisių pažeidimą, o kad Dievas Kūrėjas irgi turi

Kai Šventoji Dvasia ateina į mano širdį ir liudija man Jėzų, koks Jis yra man ir ką Jis man padarė, liudija Jo meilę, tas Šventosios Dvasios liudijimas yra kaip šviesa, kuri apšviečia mane ir parodo, kas yra kas mano gyvenime.

teisę kažko tikėtis, laukti, netgi reikalauti iš mūsų – tai tarsi neegzistuoja. Neįvertiname, kad neturime ryšio su Dievu, o čia ir yra nuodėmė – tai, kas mane atskiria nuo Dievo. O dabar žmogus gali gyventi be Dievo, svarbiausia, kad jis gerai jaustųsi psichologiškai, kad nebūtų kokio nors Dievo įsakymo pažeidęs, kad jo nekaltintų, nemoralizuotų, sąžinės negraužtų ir panašiai. Sąžinė irgi yra formuojamas dalykas.

Kai Šventoji Dvasia ateina į mano širdį ir liudija man Jėzų, koks Jis yra man ir ką Jis man padarė, liudija Jo meilę, tas Šventosios Dvasios liudijimas yra kaip šviesa, kuri apšviečia mane ir parodo, kas yra kas mano gyvenime. Parodo, ko verti mano darbai,

mano žodžiai, mano poelgiai, kokios intencijos. Jai nieko nėra slapta, ji viską atidengia, viską apšviečia Dievo meilės šviesa. Kartais žmonės, padarę kokią nors neteisybę, niekšybę, neturi susitaikinimui su Dievu reikalingo gailėsčio. Jie gailisi nusidėję, padarę neteisybę ne dėl to, kad pažeidė santykį su Dievu, pažeidė meilę, įskaudino Dievą, įskaudino Jėzų, įskaudino Šventąją Dvasią, bet patys kažko netekę dažniausiai gailisi savęs. Pavyzdžiui, gailisi, kad vakar gėrė, nes prisigėręs nusišnekėjo, prarado autoritetą arba viršininko akyse „pasirodė“ blogai ir prarado pasitikėjimą, o gal dar „užsimojavo“; ir dabar byla užvesta. Tokiu atveju jis gailisi, kartu nekenčia savęs ir gali bausti, niekinti save dėl to, bet tai nekuria jo ryšio su Dievu. Jis gali eiti išpažinties, bet Susitaikinimo nėra. Susitaikinimui reikalingas gailėstis, Bažnyčios vadinamas antgamtiniu gailėsčiu, kuris atkuria ryšį su Dievu. Jeigu aš gailiuosi, kad tave vakar įskaudinau, ir tu patiki mano gailėsčiu, tu atsiveri man, ir mes vėl esame draugai. Jeigu aš to gailėsčio neturiu, o tik ateinu oficialiai atsiprašyti, tai kaip tas Joškė teisme, nuteistas atsiprašyti Petro Petraičio, sakau: „Oi, Petras yra geras žmogus? Atsiprašau!“ Tas pats žodis gali turėti visai kitą santykį. Taip ir einant Susitaikinimo sakramento, labai svarbi antgamtinio, dvasinio gailėsčio malonė, kad suvokčiau, kaip pažeidžiau santykį su Dievu, kur aš atsiskyrčiau nuo Dievo. O kartais šėtonas „išpučia“

dalykus, kur visai nėra nuodėmės, ir įvaro žmogui visokių skrupulų, nevisavertiškumo kompleksų, kurie Dievui visai neįdomūs ir juokingi.

Taigi aš raginu žmones einant išpažinties, kad jie melstųsi į Šventąją Dvasią ir prašytų,

kad ji apšviestų jų protus, jų širdis, kad Dievo meilės apšviesti jie galėtų išvysti ir įvertinti savo darbus, savo veiksmus. Tikrasis gailėstis yra, kai aš pakeičiu nuomonę apie savo darbą ir gailiuosi ne savęs, bet pirmiausia gailiuosi, kad buvau Jėzaus kančios priežastis, kad paniekinau Dievo teisę, kad paniekinau Dievo meilę. Ir gailėdamasis aš grįžtu pas Viešpatį ir tikiu, jog Viešpats atleidžia tas klaidas, tas nuodėmes, dėl kurių aš gailiuosi ir užimu poziciją trokšdamas gyventi su Dievu, laikytis Jo žodžio, daugiau jo nepažeisti, tikėdamas tuo žodžiu, tikėdamas Dievo meile ir išmintimi.

Mano žmogiškam protui gal kartais atrodo nieko

bloga ir atsitiktiniai ryšiai su moterimi, o Dievo išmintis sako, kad tai veda į mirtį. Dabar esu trumparegis, nematau, kas laukia tų santykių po metų ar dvejų. Jeigu meilės nėra, o mes naudojames tokia Dievo patikėta brangia meilės išraiškos forma, skirta tik šeimoje, labai rimtai prisiimant atsakomybę vienas už kitą ir už naują gyvybę. Kai lengvabūdiškai naudojame tą meilės išraišką tik savo egoizmui, aistroms patenkinti, paskui būna daug traumų žmonių gyvenimuose. Ypač, kai vaikai auga be tėvų. Ir šiaip „susidraskom“, per vartotojiškumą prarandame orumą ir garbę, kitą žmogų paverčiame nebe asmeniu, o aistrų patenkinimo objektu. Anksčiau ar vėliau tai atsisuka prieš mus. Dėl to Dievas mylėdamas mus įspėja, kad to nedarytume. Bet, kai aš galvoju, jog esu gudresnis už Dievą šiuo momentu, ir čia nieko bloga neatsitiks, tai paniekinu Kūrėjo išmintį, Tėvo valią, netikėdamas Jo meile, Jo žodžiu, o paskui pakliūvu į bėdą.

Šventoji Dvasia parodo, ką aš labiau vertinu – Dievą ar savo užgaidas, kad ir smulkiuose, nekaltuose dalykuose. Kartais Dievas gali asmeniškai pakviesti atsisakyti kai kurių dalykų, kurių gal net nėra įrašyta 10 Dievo įsakymų. Juk nėra tokio įsakymo: „Nežiūrėk televizoriaus“, bet kartais gal dėl Dievo meilės reikia atsisakyti televizoriaus. Dievo Dvasia gali parodyti, kad tu negali dėl Dievo atsisakyti televizoriaus, nes jo teikiamas malonumas tau yra brangesnis už draugystę su Dievu. Taigi Šventoji Dvasia parodo, kuo aš nuliūdinau Dievo meilę, kuo aš ją pažeidžiau, ir duoda antgamtinio dvasinio gailėsčio malonę. O jeigu sąmoningai prieštarauju Tiesai, man iškyla didelis pavojus nusidėti Šventajai Dvasiai ir prarasti gailėsčio malonę. Tada ji nutyla, ir aš, nebeatirdamas Šventosios Dvasios liudijimo, nebeatirdamas Jėzaus meilės savo širdyje, pasidarau abejingas ir nepajėgus gailėtis.

Šventąją Dvasią mes vadiname gyvybę teikiančia Dvasia. Ji yra Ta, kuri kuriant pasaulį „dvelkė virš vandenų“, ir Ta, kuria pranašo Ezechielio regėjime Dievas gaivina savo tautą „kaulų slėnyje“. Apie kokią gyvybę ir kokį jos teikimo būdą čia kalbama?

Šventajame Rašte Dievas daug kalba apie gyvybę. Jis teikia gyvybę. Jis yra Gyvybė. Man patinka pirmas Jono laiškas, kur jis kalba, kad kas nemyli – tas pasilieka mirties glėbyje, kas nemyli – tas nėra atgimęs iš Dievo, kas nemyli – tas nepažįsta Dievo. Nes Dievas yra meilė. Ir kas bijo – tas dar mažai myli. Meilė ir yra gyvybė. Jeigu aš myliu, aš gyvenu. Jeigu aš nemyliu, aš merdžiu. Jeigu Dievas yra meilė ir Jis visa sukūrė tam, kad būtų, kad gyventų, ir mylėdamas mus palaiko buvimu, duoda mums gyvybę, tai

ir aš mylėdamas teikiu kitiems žmonėms gyvybę. Jėzus sako: „Nėra didesnės meilės kaip gyvybę už draugus atiduoti.“ Kai aš ką nors myliu, aš laiminu tą žmogų dovanodamas jam save – patarnaudamas, išklausydamas. Aš tarsi save dalinu. Ir Jėzus sako: „Kas praranda savo gyvybę dėl manęs, tas ją atras, o kas bando išsaugoti – tas ją praras.“ Tokie evangeliniai paradoksalai.

Aš įsivaizduoju, kad Dievo Dvasia visa palaiko buvimu. Ji yra gyvybės šaltinis, ji duoda judėjimą, ji duoda galią gyventi. Mokydamas apie Atgimimą iš Dvasios, Jėzus kalba apie atgimimą iš aukšto, iš Dvasios, iš vandens. Čia pagrindinė yra Dvasia – iš aukšto per vandenį. Tas Atgimimas įvyksta per Krikštą. Bet Atgimimas įvyksta ne tik per panardinimą vandenyje. Kornelijus įtikėjo dar Petruvi bekalbant. Manau, kad Atgimimas iš Dvasios įvyksta, kai žmogus patiki Dievo meile ir priima Jėzų kaip Dievo meilės dovaną. „Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais – tiems kurie tiki Jo vardą, kurie ne iš kraujo ir ne iš kūno norų, ir ne iš vyro norų, bet iš Dievo užgimę“ (Jn 1,12-13). Taigi Atgimimas, gyvybė ateina iš Dievo per Jėzų. Ir ta gyvybė yra Šventoji Dvasia, mumyse išlieta Dievo meilė. Ji duoda mums jėgų gyventi Dievo vaikų gyvenimą. Kai mes mylime Dievą, tikime Jo meile, atsiveriame Dievo meilei ir trokštame būti su Dievu mylėdami Jį, mes einame į Jį ir stengiamės gyventi Dievo žodžiu, kad neliūdintume Dievo meilės. Šventoji Dvasia pati yra gyvybė ir meilė, ji įkvepia mums troškimą ir duoda jėgų tą troškimą išpildyti.

Kiekvienas dvasinis atgimimas yra Šventosios Dvasios veikimas Bažnyčioje – įvairūs vienuoliniai judėjimai, prabudimai, įvairios bendruomenės. Dvasinės gyvybės formos Bažnyčioje yra Šventosios Dvasios dovanos, jos reiškimosi formos.

Ar tai reiškia, kad mano gyvenimas gali būti pilnas įvairiausių pamaldumų, religinių praktikų, bet jei aš neturiu santykio, neturiu ryšio su Šventąja Dvasia, tai neturiu tos gyvybės?

Aišku. Fariziejams – labai religingiems žmonėms, kurie dažnai susirinkę diskutuodavo, skaitydavo šventus raštus, pamokslaudavo ir, be abejo, melsdavosi, Jėzus sakė: „Jūs panašūs į pabaltintus antkapius, kurie iš paviršiaus gražiai atrodo, o viduje pilni numirėlių kaulų ir visokių nešvarumų“ (Mt 23, 27). Religingas žmogus gali tikėti Dievo buvimu, bet tuo tarpu pats būti Dievui abejingas ir svetimas. Pagonys tiki, kad Dievas yra ir bijo to Dievo, bet nesistengia Jo asmeniškai pažinti. Taip gali būti pagonis katalikas, pagonis liuteronas, pagonis pravoslavas, kas nori – čia konfesija nesvarbi. Krikščionis yra tas, kuris išgirdo, įtikėjo Dievo žodžiu, patikėjo

Dievo meile, priėmė tą meilę į savo širdį, ir gyvena ta meile. Ar jis daugiau meldžiasi ar mažiau – tai nėra esminis dalykas. Tikrieji garbintojai garbina Dvasia ir Tiesa. O tuos, kurie sinagogose pasiplatina maldos diržus, Jėzus dažnai vadina veidmainiais. Taigi sukalbėtų maldų skaičius dar nieko nereiškia. Svarbu, kaip sukalbėtos tos maldos. Ar yra meilės ryšys su Dievu, ar tik savo teisumo kūrimas nuopelnais, savęs pasididžiavimu – kiek aš meldžiuosi, kiek pasninkauju, kaip aš gražiai giedu ir panašiai. Viskas priklauso nuo vidinio santykio su Dievu, kurį ir nulemia ta

gyvybė. Ar tu gir-di Dievo žodį?

Ar tu su tikė-jimu jį ištari Dievui? Ar tu atpažįsti Dievo veikimą savo gyvenime? Ar tu dėkoji Dievui? Ar tu džiaugiesi Dievu? Ar tik atkalbi, atskaitai kitų parašytus tekstus? Yra tokia istorija. Viena sesutė vienuolė buvo išbarta vyresniosios, kuri supykusi pasakė: „Per dešimt metų vienuolyne tu nieko gera nenuveikei.“ Ji apsiašarojusi nubėgo į koplyčią ir verkdamas meldėsi: „Jėzau, kokia neteisybė! Aš dešimt metų tiek meldžiausi, tiek rožinių, tiek psalmių sukalbėjau, tiek Švento Rašto skaičiau... Ir nieko gera nenuveikiau?“ Jėzus sako: „Va dabar yra tavo pirmas geras darbas. Psalmes aš pats per Šventąją Dvasią įkvėpiau užrašyti, rožinį irgi mintinai žinau. O šiandien tu pirmą kartą man kalbi kažką iš širdies“. Tai va. Kartais taip paradoksaliai atsitinka.

Nuo vaikystės esame įpratę Šventąją Dvasią tapatinti su įvairiais simboliais – ugnimi, vandeni, balandžiu. Kokia gilesnė tikrovė slepiasi už šių simbolių?

Visi tie simboliai yra kaip pranašiški ženklai, kurie mums šiek tiek padeda įvardyti Šventosios Dvasios veikimą mumyse. Vanduo, naudojamas apsiplovimui mūsų buityje, mūsų geriamas atgaivai ir teikiantis

gyvybę – tai ryškiausias Šventosios Dvasios ženklas. Ir per Krikšto sakramentą atgimdamas, atgimimas vyksta per vandenį. Kaip augalai, sėkla atgyja, taip ir Dievo žodis mumyse tampa gyvas Šventajai Dvasiai veikiant. Ir Marijos iščiose angelų ištartas Žodis tapo kūnu Šventajai Dvasiai veikiant.

Sekminių ugnis, kuri uždega mus meile, aistra Jėzui, troškimu tarnauti, kurti Dievo Karalystę, skelbti žodį. Gydantis aliejus, kuris gydo dvasios žaizdas ir giliai prisiskverbdamas teikia galią. Tai yra pate-

pimui, galios suteikimui

naudojamas pranašiškas ženklas. Ir dar Šventajame Rašte ji minima kaip dvasinis vynas, kuris džiugina širdį. O džiaugsmas Viešpatyje yra mūsų jėga. Tai griaua neviltį, stiprina mūsų tikėjimą, stiprina mūsų viltį. Vynas irgi naudojamas žaizdoms gydyti, tam tikra prasme tarsi išlaisvinimui. Taip pat vynas yra šventės atributas.

Apaštalas Paulius sako:

„Saugokitės vyno, kuriame glūdi pasileidimas, bet būkite pilni Šventosios Dvasios.“ Kartais kaip „užpila“ Viešpats Šventosios Dvasios... Ne veltui Sekminių dieną sakė: „Jie pasigėrę jauno vyno“:

Kartais galbūt pasaulio akyse atrodome juokingi, „neblavūs“, „neadekvatūs“. Kaip išgėrus „jūra iki kelių“, taip Šventosios Dvasios paragavus, atrodo, žmogui nėra negalimų dalykų. Viską galiu Viešpatyje, patyręs Viešpaties jėgą ir apsvaigęs nuo tos patirties.

Kodėl taip svarbu atkakliai laikytis maldos, kaip tai darė apaštalai ir Marija, laukdami Šventosios Dvasios atsiuntimo? Ir kaip šiandienos žmogui įmanoma išgyventi Sekminių laukimą – „maldos aukštutiniame kambaryje“ laiką?

Nieko nauja. Jėzus liepia pasilikti Jeruzalėje ir laukti. Reikia kažkaip atsiskirti nuo buities, nuo rūpes-

čių, kurie užgožia Dievo žodį lyg erškėčiai, kartais pabėgti į nuošalią vietą, pailsėti ir atsidėti maldai. Malda yra procesas, kai aš atveriu savo širdį Dievui, kartodamas tam tikrus žodžius, kurie mane formuoja, kurie mane irgi atveria. Žodis turi tokią galią – atverti. Kalbindamas kitą žmogų, tu atveri jį, prakalbini, jis išsilieja žodžiais. Mes tiesiame tiltus vienas į kito širdį per bendravimą, dažniausiai per žodį, kalbėdamiesi ir, aišku, būdami tyloje, vienas kito klausydami. Malda ir yra tas bendravimas, tas Dievo Dvasios „tiltų tiesimas“. Aš per maldą, kartodamas Dievo žodžius arba skaitydamas Šventąjį Raštą, atveriu savo širdį Viešpačiui, leidžiu Jam ateiti, kviečiuosi Jį į savo širdį. Ir Jis ištikimas savo pažadams – kas iš visos širdies Jo ieškos, tam Jis duosis randamas. Malda ir toks atsidėjimas, pabuvimas su Dievo žodžiu yra tai, ką mes dažniausiai vadiname rekolekcijomis, kai skiriame laiko dvasiniam atsinaujinimui.

Bet manau, kad viena svarbiausių sąlygų yra pirmasis Jėzaus Kalno pamokslas palaiminimas: „Palaiminti dvasios vargdieniai, jų yra dangaus karalystė.“ Kai išpažįstu savo bejėgiškumą kokioje nors srityje ir atveriu save Dievui per maldą prašydamas Dievą, kad Jis duotų man Šventosios Dvasios šiai situacijai, kad duotų jėgų atlikti tą darbą, tai aš ir atsiveriu Šventajai Dvasiai. Ir Jėzus pažadėjo, kad jeigu išpažinsi savo silpnumą, susitaikysi su tuo, jog esi dvasios vargdienis, ir prašysi, Jis tikrai jos duos. Jėzus pats moko mus prašyti Tėvą Šventosios Dvasios. „Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus suteiks Šventąją Dvasią tiems, kurie jį prašo“ (Lk 11, 13).

Šią vasarą Sidnėje vyks Pasaulio jaunimo dienos, kurioms popiežius Benediktas XVI išrinko temą: „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais“ (Apd 1,8). Atrodo, kad Bažnyčia iš naujo atranda mokymo apie Šventąją Dvasią svarbą?

Aš kitų popiežių nežinau, bet ir Jonas Paulius II, ir Benediktas XVI tikrai nemažai kalba apie Šventąją Dvasią. Tik ar mes išgirstame? Manau, jog Bažnyčia nėra užmiršusi, tik atskiri jos nariai, žmonės, užmiršta, neišgirsta tų dalykų. Taip jau atsitinka, kad sureikšminame kitus dalykus, į kažką labiau pasineriame, o svarbius dalykus užmirštam. Visada šėtonas

mus gundė manyti, jog esame svarbūs, ypatingi, ir viską daryti savomis jėgomis, kad tik nepasitikėtume Dievu. Tik, kai darome patys, aišku, ir tie vaisiai liūdnesni. O Viešpats kviečia su Juo rinkti. Jis sako: „Kas ne su manimi renka, tas barsto“. Gali daryti tą patį veiksmą, bet, jei nėra ryšio su Dievu, tai ir vaisiai bus skirtingi. Šventosios Dvasios poreikis Bažnyčioje visada yra ir bus. Tik kiek mes jai atsiversim? Ir pirmiausia kiekvienas turėtume pradėti nuo savęs. Kaip Pranciškus klausė: „Ką aš ne taip darau?“ ir nuo savęs pradėti atsinaujinimą. Dažnai esame greitai kitus pamokyti, kaip reikia atsinaujinti, o patys to nepajėgiame. Tuomet ir pykstam, ir kaltinam, nesimeldžiam... Atiduodam šėtonui teisdami, kaltindami kitus žmones, Bažnyčią, hierarchus, dar kažką. O iš tikrųjų Bažnyčia atsinaujins tiek, kiek aš atsinaujinsiu. Kai atsinaujinsiu, galbūt ir mano broliai atsinaujins. Taip aš galvoju.

***Malda** yra procesas, kai aš atveriu savo širdį Dievui, kartodamas tam tikrus žodžius, kurie mane formuoja, kurie mane irgi atveria. Žodis turi tokią galią – atverti.*

Broli Gediminai, kaip Tu savo gyvenime sutikai, atpažinai Šventosios Dvasios veikimą?

Jėzus sako: „Kas pažįsta mane, pažįsta Tėvą.“ Galėčiau perfrazuoti Jo žodžius: „Kas pažįsta Jėzų, pažįsta Šventąją Dvasią.“ Aš taip suprantu Šventosios Dvasios veikimą. Tėvas siunčia man Šventąją Dvasią. Šventoji Dvasia veda mane į Jėzaus pažinimą. O Jėzus kaip Išganytojas vadovas, kaip Ganytojas veda mane į Tėvo namus. Šventoji Dvasia liudija ne apie save, o apie Jėzų. Kaip Jėzus liudijo ne apie save, o apie Tėvą. Kai pažįstu Tėvą ir Sūnų, kartu pažįstu ir Šventąją Dvasią. Tokio principo laikausi. O šiaip, aišku, tai yra vėjas, kuris pučia, kur nori. Jo ošimą girdi, bet nežinai, iš kur ateina ir kur link nueina. Be abejo, visada liks tam tikra paslaptis. Manau, jog mes kiekvienas esame labai riboti, kad pajėgtume suvokti Dievą. Kaip Jėzus sako, kad amžinas gyvenimas yra pažinti Dievą. Ko gero, ir visos amžinybės neužteks pažinti Dievą, kuris yra begalinis, nuostabus ir stebinantis. Žinoma, šiek tiek pažinti padeda Dievo žodis. Ir pagrindinis ženklas man – meilė. Šventosios Dvasios ženklas yra meilė.

Kalbino Virginija Mickutė